

HỒI THỨ BỐN MƯƠI SÁU SOÁI CHỦ TÁI HIỆN

Sự gặp gỡ bất ngờ này, chẳng những khiến Thích Đình Nhận hết sức kinh ngạc, mà lại khiến chàng cảm thấy vui mừng như điên. Vì người này lại chính là một nhân vật khét tiếng của Võ Lâm, tức Hồng Kỳ Soái Chủ !

Thích Đình Nhận sau khi buột miệng kêu lên, vẫn thấy đối phương im lặng không nói chi cả, nên chàng sững sốt một lúc thực lâu. Chàng chẳng hiểu tại sao đối phương vẫn im lặng như vậy.

Nhưng, bỗng chàng nhìn qua cử chỉ ngồi ngay ngắn không hề cử động của lão già, thì như chợt hiểu ra mọi lẽ. Chắc hẳn lão già này chết đã lâu, nhưng thi thể chưa thối rã, nên nhìn vào như một người còn đang sống.

Qua một lúc kinh hoàng, chàng mới thâm nghĩ :

- Người này có quả đúng là Hồng Kỳ Soái Chủ, một nhân vật thần bí khét tiếng bấy lâu nay trong võ lâm chăng?

Nghĩ thế, chàng đưa mắt nhì kỹ vào phong thư để trước mặt lão ta, thấy bên ngoài có đề sáu chữ : “Thư gửi cho người hữu duyên”.

Trong khi đó, Thích Đình Nhận quay người ngó lại, thì thấy hai con măng xà, đang ngoan ngoãn khoanh tròn nằm yên dưới chân mình. Chàng bèn bỏ những viên Ngũ Độc Lan Hỏa Đan trở vào túi da, rồi xé phong thư ra xem, thấy viết rằng :

“Gửi cho người hữu duyên,

Đã vào gian phòng này, được thấy dung nhan ta, được thấy di vật ta để lại, thì đã là môn đồ của ta, vậy hãy cúi lạy ta ba lạy...”

Thích Đình Nhận xem đến đây thì không khỏi rùng mình, vội vàng quỳ xuống lạy ba lạy sát đất, miệng lẩm bẩm :

- Thưa sư phụ, đệ tử là Thích Đình Nhận rất vui lòng được làm môn hạ của sư phụ !

Sau đó chàng lại xem tiếp bức thư, thì thấy viết rằng :

“...Ta là Hồng Kỳ Soái Chủ. Người có thể tiến vào căn phòng này thì hẳn là người tâm địa chân chất trong sạch, không tham lam của quý, không tranh danh đoạt lợi. Vì, nếu chẳng phải thế, thì đã chết nơi miệng của hai con măng xà giữ cửa của ta rồi, không bao giờ có thể thành môn đồ của ta được.

Thuở sinh tiền, ta có thu mười môn nhân, nhưng đều không phải là môn đồ của ta. Vì số người ấy tuy đều là bậc kỳ tài trong chốn võ lâm, nhưng không hợp với điều kiện ta mong muốn.

Môn phái Hồng Kỳ, là môn phái mà trước đây tiên sư ta có dạy phải cố gắng phát huy cho ngày một sáng lạn. Song, vì ta tự biết bản thân ta tuy có một trình độ võ học ai nghe cũng phải khiếp sợ, nhưng vì một nửa võ học ấy là thuộc bàng môn, cũng như tuy có mười môn nhân tài giỏi, nhưng sau này chắc chắn họ sẽ đi vào con đường chém giết, nên ta chưa dám ban cờ và phong thần, sợ làm trái ý tiên sư ta.

Người chủ của một môn phái, cần phải có đủ ba điều kiện. Thứ nhất là phải nhân từ, biết trọng điều thiện. Thứ hai là phải trung hậu. Thứ ba là phải có võ công cao cường.

Nếu người không có đủ ba điều kiện ấy thì chỉ có thể làm hại cho võ lâm mà thôi. Nhất là nếu thiếu điều kiện thứ nhất và thứ hai, lòng dạ bất nhân, đức tính bất trung, thì dù có võ công cao cường đến đâu, vẫn đâu có thể nào làm lãnh tụ võ lâm được?

Mười lăm năm năm trước đây, ta ở tại động đá này, và xây nên năm gian phòng như đã thấy. Những kẻ có lòng tham lam cuồng vọng thì chắc chắn không khi nào tiến vào gian phòng này được. Thật ra, thì bốn gian phòng kia đều không có cất giữ của báu chi cả. Đây chỉ là một lối thử lòng người, để ta chọn môn đồ đó thôi !

Sau khi ta đã chết rồi, thi thể ta có thể tồn tại trong vòng ba mươi năm mà không hư thối chi cả. Trong lúc sinh tiền, ta đã có thể là nếu trong vòng hai mươi năm sau, mà vẫn không có ai vào đến gian phòng này được, thì môn phái Hồng Kỳ từ đây sẽ tiêu diệt. Trái lại, nếu trong vòng hai mươi năm mà có người bước vào trông thấy thi thể của ta, thì người đó sẽ là vị môn chủ của môn phái Hồng Kỳ.

Lá cờ Hồng Soái, là lá cờ linh cao nhất của bản môn. Mười môn nhân của ta thu nạp, nếu trông thấy lá cờ ấy, tất phải quỳ ngay xuống. Nếu chẳng thế thì sẽ là kẻ phản nghịch, cần phải bắt sống trở về, căn cứ vào luật lệ của bản môn trừng trị nặng nề.

Tất cả sở học của đời ta, đều được ghi chép trong một bộ cờ đó. Trước đây, ta đã căn cứ vào võ công cao thấp của mười môn nhân, đã phân phát cho họ giữ tất cả quân cờ ấy. Riêng ta chỉ lưu lại một con Soái mà thôi.

Sau khi người ra khỏi động đá này, thì phải chọn ngày để thành lập môn phái. Trong ngày lễ ra mắt, cần phải có đủ mặt mười môn nhân do ta thu nạp trước đây. Đồng thời, góp ba mươi một quân cờ đó trở về, rồi chích huyết ăn thề, ban cờ phong thần cho đâu ra đấy !

Trong ba mươi một quân cờ ấy, khi thu trở về xong. Ngoài việc căn cứ vào những lời ghi chép trong đó để luyện võ công, còn phải căn cứ vào kỷ luật của bản môn ghi trong ấy, để công bố cho môn nhân được biết, cùng chung gìn giữ cho nghiêm minh.

Mười môn nhân của ta đã thu nạp, hiện nay phân tán khắp mọi nơi, tập hợp họ không phải là dễ, nhưng người phải cố gắng chiêu tập họ cho kỳ được.

Những lời ta dặn chỉ có bấy nhiêu, vậy môn phái Hồng Kỳ từ nay về sau, trông nhờ vào người phát huy càng ngày càng sáng lạn, để khỏi phụ lòng mong mỏi của ta !

Hồng Kỳ Soái Chủ di bút.

Phụ chú : Sau khi người ra đi, không cần phải trở lại đây nữa, vì hai con mãng xà giữ cửa của ta sẽ biết đóng kính cửa phòng lại và gìn giữ cẩn thận.”

Thích Đình Nhạn xem qua bức thư, vừa kinh hãi vừa vui mừng. Chàng kinh hãi vì bất ngờ mình sẽ trở thành vị Môn chủ của môn phái Hồng Kỳ, có quyền sai khiến đến mười người kỳ tài trong thiên hạ. Với một trách nhiệm nặng nề như vậy, không rõ mình có thể gánh đáng nổi hay không? Chàng vui mừng vì mình sẽ học được võ công cái thế của Hồng Kỳ Soái Chủ.

Liên đó, chàng cầm lấy lá lệnh kỳ, và quân cờ mang chữ Soái vào tay, rồi cúi lạy:

- Thừa sư phụ, đệ tử nhất định sẽ nghe theo lời dặn dò của sư phụ, xây dựng cho môn phái Hồng Kỳ được vinh quang sáng lạn. Nếu lòng dạ con có phụ lòng sư phụ, thì sẽ chịu chết một cách đau đớn.

Chàng thề xong, bèn đứng lên. Hai con mãng xà thấy thế liền ré lên những tiếng nho nhỏ, như vó vẽ đau lòng trước cảnh chia ly của một người thân thiết.

Thích Đình Nhạn buồn bã nói :

- Nhị vị huynh đệ, chúng ta chia tay thôi !

Nói dứt lời, chàng bước ra khỏi gian Kỳ Thất, rồi đi thẳng ra cửa động.

Lúc đó, bên ngoài cửa động đang tối đen như mực, nhưng cơn mưa cũng đã tạnh rồi.

Bỗng nhiên ngay khi ấy có tiếng động âm âm thật lớn, từ bên trong sơn động truyền ra. Thích Đình Nhạn biết hai con mãng xà đã đóng kín cánh cửa đi vào phòng đá khi nãy. Chàng đứng sừng sờ một lúc rồi bất giác buột miệng nói :

- Đây là một việc quá khó khăn ! Ta làm thế nào có thể chiêu tập đủ mười môn nhân ấy cho được? Hơn nữa, việc chọn ngày để làm lễ thành lập môn phái...?

Đây quả là những vấn đề rất khó khăn. Trong số mười môn nhân ấy, ngoài trừ người một tay và chàng thiếu niên thô lỗ đồ đệ của Võ Lâm Chi Thân ra còn thì hiện nay không biết họ tán mát đi đâu cả. Vậy phải dùng biện pháp nào để chiêu tập mười môn nhân ấy lại được?

Chàng suy nghĩ cả buổi trời, mới nghĩ ra được một cách...

Có một hôm, trước cửa hiệu áp tải Thiên Phong Phiêu Cuộc tại thành Lạc Dương bỗng xuất hiện một chàng thiếu niên đen đúa một mắt, tức Thích Đình Nhạn.

Liên ngay đó, có một người độ tuổi tứ tuần, có vẻ như là vị phiêu sư, vội vàng chạy ra nghênh đón.

Ông ta xá một xá rồi nói :

- Xin mời các hạ vào !

- Được !

- Chẳng hay các hạ đến hiệu chúng tôi để gửi đồ vật áp tải, hay là có chuyện chi cần hỏi?

- Hai việc ấy ta đều cần cả !

Người ấy nghe chàng nói thế, liền tươi cười nói :

- Vậy xin các hạ có điều chi cứ nói rõ cho chúng tôi được biết !

Thích Đình Nhạn nhìn qua người ấy một lượt, rồi hỏi :

- Chẳng rõ hiện nay, hiệu áp tải nào có tiếng tăm nhất trong chốn võ lâm?

Người phiêu sư ấy cười khò khan rồi nói :

- Thừa các hạ, không phải tôi khoác lác, nhưng thật sự thì Thiên Phong Phiêu Cuộc của chúng tôi hiện nay trong khắp võ lâm không có hiệu nào vượt qua

được. Hiệu chúng tôi đã mở sáu mươi năm qua, có tất cả ba mươi lăm vị phiêu sư. Bây lâu nay được các bằng hữu trong chốn giang hồ thương mến, nên từ ngày sáng lập cho đến nay, không hề có một sự sơ suất nào cả !

Nói dứt lời, y lại cất tiếng cười tỏ ra rất đắc ý.

Thực ra, Thích Đình Nhận trước khi đến đây đã dò hỏi kỹ càng rồi. Nếu chẳng phải Thiên Phong Phiêu Cuộc là một hiệu áp tải có tiếng tăm, chàng đâu phải tìm đến đây.

Bởi thế, chàng liền cười nói :

- Như vậy là tốt lắm. Thế ông có biết trong khắp chốn giang hồ hiện nay, có mấy môn phái lớn nhỏ không?

- Hiện nay có tất cả mười tám môn phái lớn nhỏ !

- Đúng rồi, có tất cả mười tám...

Chàng cau đôi lông mày, rồi nói tiếp :

- Đồ vật của ta gửi lần này rất quan trọng...!

- Chẳng hay đồ vật quý giá là chi?

- Về việc ấy, ông hãy thông báo cho viên Tổng phiêu đầu đến nói chuyện riêng với ta mới được !

Người phiêu sư ấy suy nghĩ một lúc, rồi dẫn Thích Đình Nhận đi thẳng vào hậu điện. Khi hai người bước đến cửa một gian phòng, thì ông ta gõ nhẹ hai tiếng, bên trong liền có tiếng hỏi vọng ra :

- Ai thế ?

- Thừa đại ca, tôi là lão Tứ đây !

- Ô, có chuyện chi thế?

- Có một vị bằng hữu đến gửi đồ áp tải và muốn gặp đại ca để nói chuyện.

- Xin mời vào !

Câu nói chưa dứt, cánh cửa kêu kèn kẹt và mở ra. Tức thì, có một lão già áo xanh, để râu chữ bát, sắc mặt oai vệ, miệng tươi cười hiện ra giữa khung cửa.

Thích Đình Nhận nói thầm :

- Người này có lẽ là Vô ảnh Thủ Các Tiểu Nghi. Vị Tổng phiêu đầu hiệu Thiên Phong Phiêu Cuộc mà tên tuổi đã rung chuyển cả võ lâm bấy lâu nay...

Trong khi chàng còn đang nghĩ ngợi, thì vị Tổng phiêu đầu đã lên tiếng nói :

- Xin mời các hạ vào !

- Cảm ơn ông !

Sau khi ba người cùng ngồi xuống chiếc bàn bát tiên, thì Vô ảnh Thủ tươi cười nói :

- Chẳng hay các hạ có thể cho lão phu biết tôn tánh đại danh hay không...?

- Kể dưới là...Ngô Kiến Quảng...

- Ô, ông bạn họ Ngô là...

- Tôi đến để gửi hàng áp tải !

- Hàng chi thế?

- Việc ấy xin cho phép tôi được giữ kín. Này, Tổng phiêu đầu, hàng tôi gửi đây chẳng phải là hạng tầm thường.

Vừa nói chàng vừa đưa mắt ngó vị Phiêu sư một lượt. Vô ảnh Thủ vội vàng nói :

- Ông ta là anh em kết nghĩa với tôi, Ngô bằng hữu có việc chi cứ nói, chẳng sao đâu!

Thích Đình Nhận cười nói :

- Như vậy cũng tốt...

Vừa nói chàng vừa thò tay lấy một viên Dạ Minh Châu ra, để xuống mặt bàn.

Vô ảnh Thủ đưa mắt quét qua, mặt không khỏi biến sắc, buột miệng nói :

- Đây quả là vật quý vô giá. Chẳng hay Ngô bằng hữu muốn áp tải đi đến đâu?

Thích Đình Nhận cười nói :

- Viên Dạ Minh Châu này, tuy là quý vô giá, nhưng vật mà tôi muốn áp tải đi không phải là nó !

- Cái chi?

Vô ảnh Thủ và vị Phiêu sư ấy nghe thế thì không khỏi buột miệng kêu lên thành tiếng. Vì, viên Dạ Minh Châu là của quý hiếm có trong thiên hạ, giá trị của nó bằng cả mấy cái thành. Thế mà chàng bảo rằng không phải áp tải nó, thì thử hỏi họ không kinh hãi sao được?

Thích Đình Nhận nói :

- Đây là tiền công tôi trả cho các ông !

- Cái chi? ...Các hạ nói thế nào?

Hai người nghe qua không khỏi giật mình nháy nhòm. Họ gần như không tin ở đôi tai của họ.

Vì từ trước đến nay, thông thường tiền công áp tải chỉ trả đến một nghìn lượng bạc, đã là trọng hậu vô cùng rồi. Từ trước đến nay, chưa hề có ai trả bằng vàng, huống hồ chi nay, đối phương lại trả tiền công cho họ bằng một viên Dạ Minh Châu. Đây quả là một chuyện không tiền khoáng hậu, họ không làm sao có thể tưởng tượng nổi.

Thích Đình Nhận cười nói :

- Đây là tiền thù lao trong chuyến áp tải đồ của tôi !

Hai người ấy kinh hoàng sửng sốt, trở mắt nhìn Thích Đình Nhận, không nói nên lời.

Vô ảnh Thủ là một tay giang hồ lão luyện. Y biết đối phương dùng Dạ Minh Châu để trả tiền thù lao, thì tất đồ đưa cho họ áp tải cũng chẳng phải là đồ vật tầm thường. Vì nghĩ thế, nên y trấn tĩnh tinh thần trở lại, nói :

- Ngô bằng hữu, có phải ông đang đùa với chúng tôi không?
- Tuyệt đối không phải như vậy !
- Nếu thế, hàng của ông gửi cho chúng tôi áp tải đi là vật gì?

Thích Đình Nhận lấy ra mười tám phong thư, nói :

- Đem mười tám phong thư này đưa đến tận tay mười tám môn phái trong võ lâm hiện nay. Vậy số hàng áp tải này ông có cần bảo vệ không?

Vô ảnh Thủ lại không khỏi kinh ngạc, nói :

- Chỉ đưa mười tám phong thư này thôi ư?
- Đúng thế, nhưng còn có thêm lời dặn dò này, là nếu có ai hỏi những phong thư ấy do ai gửi, các ông phải nói là do một lão già lưng gù đưa đến.
- Việc ấy các hạ hãy yên lòng. Nhưng phiêu cuộc có một chứng lệ là...
- Xem hàng phải không?
- Đúng như vậy !
- Mười tám phong thư này hoàn toàn giống nhau, hơn nữa cũng không có dán kín lại. Vậy, sau khi tôi trao cho các ông, các ông cứ tự tiện xem chẳng sao cả.
- Tôi xin lãnh và làm tròn nhiệm vụ !
- Các ông nên nhớ, là tuyệt đối không được nói đến tôi. Nếu trái lại thì Thiên Phong Phiêu Cuộc của các ông sẽ tan nát dưới tay tôi, chừng ấy chớ trách tôi không nói trước đấy nhé !

Câu nói ấy của Thích Đình Nhận, đã làm cho Vô ảnh Thủ biến hẳn sắc mặt. Y đưa đôi mắt sợ sệt nhìn qua Thích Đình Nhận một lượt, nói :

- Việc ấy, Ngô bằng hữu hãy yên lòng !
- Tốt lắm, hàng áp tải của tôi tuy rất nhẹ nhàng đơn giản, nhưng ông bạn không ngại thù lao rất trọng hậu, như vậy cũng đủ thấy tính chất quan trọng của nó rồi !
- Việc ấy chúng tôi sẽ hết sức thận trọng !
- Nếu tiết lộ bí mật về tôi, thì Phiêu cuộc của các ông sẽ nát tan liền, tôi xin cáo lui vậy.

Nói dứt lời, chàng liền bước đi ra khỏi Thiên Phong Phiêu Cuộc. Đồng thời, yên lặng chờ đợi một trận sóng gió nổi lên...

Chàng ngửa mặt cười dài rồi tự nói :

- Ta trở về thành Khai Phong vậy !

Sau khi Thích Đình Nhận trở về đến thành Khai Phong, thì trong chốn võ lâm loan truyền một chuyện kỳ quái lạ, là tất cả mười tám môn phái lớn nhỏ trong chốn giang hồ, đều nhất loạt nhận được từ nơi Thiên Phong Phiêu Cuộc một bức thư rất lạ lùng.

Trên bức thư ấy có vẽ một lá cờ tam giác màu vàng, chính giữa có một chữ Soái, bên cạnh có một dòng chữ rằng :

“Hong Kỳ Soái Chủ có lệnh cho mười môn nhân của bản môn, đến ngày mười tháng này, phải đến Hắc Lang tửu lầu tại thành Khai Phong. Mong Chương môn nói lại với số người này giúp cho !”

Mười tám môn phái lớn nhỏ, bất ngờ nhận được phong thư lạ lùng thì chẳng những không hiểu đây là một việc chi, mà đồng thời đều lấy làm lo sợ.

Trong khi họ kéo đến Thiên Phong Phiêu Cuộc để dò hỏi, thì nơi đây cho biết người gửi các phong thư đó là một lão già lưng gù.

Việc ấy loan truyền ra đã làm cho cả võ lâm không ngớt xôn xao bàn tán. Trong số những vị Chương môn của các môn phái, có rất nhiều người biết được Hong Kỳ Soái Chủ, nhưng họ đều ngờ ngác không hiểu môn nhân của ông ấy là ai?

Hơn nữa, một việc làm mọi người khó hiểu, là ngay cả Hội trưởng Ngân Diện Hội, cũng nhận được một phong thư lạ lùng như thế.

Những phong thư ấy đã làm xôn xao cả giới giang hồ, tất cả những nhân vật võ lâm cũng không khỏi kinh ngạc. Chỉ trong vòng năm ngày, là không có nhân vật võ lâm nào mà lại chẳng biết việc ấy !

Thích Đình Nạn đến thành Khai Phong, dọc đường cũng được nghe người ta bàn tán về việc đó. Chàng đặc ý mỉm cười, thầm nghĩ rằng :

- Việc này làm xáo động cả giới giang hồ, vậy có lý nào mười môn nhân kia không hay biết sao?

Nhưng, mười người môn nhân có giữ các quân hồng kỳ ấy là ai?...

Vietkiem.com